

Forlig eller Øvrighedsresolution har at ubrede en Straffebøde, ikke betaler samme eller nogen Deel deraf, skulde det skyldige Beløb, uden at det først var forsøgt indbrevet hos ham, være al. affone med simpelt Fængsel i 1 Dag for hver 2 Rd., som Beløbet udgjør indtil 20 Rd., for hver 3 Rd. af den Deel af samme, der er imellem 20 og 50 Rd., og for hver 5 Rd. af det overskydende Beløb. Men det forekommer Kommissionens øvrige Medlemmer, at den Middelvei, at opstille et saadant Forslag jevnfides med den ovennævnte § 30 i Straffeloven, har særdeles vægtige Grunde imod sig. Hvis det virkelig forholder sig saa, at en fast Skala for Bøders Afsoning kunde befrygtes at ville lede til Ubillighed, ja — som det paastaaes — endog til Uretfærdighed, synes det ikke at kunne forsvares at beholde en saadan Skala for de mangfoldige Tilfælde, hvor Straffebøder dicteres udenfor criminelle Sager, saameget mindre, som disse Bøder ingenlunde altid ere ganske ubetydelige; og omvendt, naar en bestemt Skala findes at kunne fastholdes med Hensyn til alle de sidstnævnte Tilfælde, synes heri at ligge en Erkjendelse af, at de Grunde, der anføres for i Straffeloven at forkaste en saadan Skala, dog ikke i og for sig ere af nogen afgjørende Betydning. Men i ethvert Fald turde det være utilraadeligt, i Lovgivningen at opstille 2de forskjellige, ja hinanden tilbeels modsatte Systemer for Bøders Afsoning, det ene indenfor og det andet udenfor Straffelovens Omraade, hvorved en Usammenhæng vilde indbringes i Lovgivningen, der vilde træde saameget skarper frem, som Straffeloven efter Udkastet skulde omfatte, og vistnok uundgaelig maa omfatte en Mængde mindre bethdelige Forseelser, for hvilke Bødestraf fastsættes uden noget tilfjælet Minimum, saa at endog de ringeste Bøder kunne anvendes paa samme, og deriblandt ikke saa Lovovertrædelser, som efter deres Natur meget nærme sig til Politiforseelser, ligesom Straffelovs-Udkastet ogsaa omhandler processuelle Forseelser, jfr. t. Ex. § 124, der for de deri ommeldte Overtrædelser bestemmer Bøder, som skulle kunne idømmes af de overordnede Domstole i Forbindelse med Hovedsagen. Det kan iøvrigt endnu fortjene at bemærkes, at der efter de fremsatte Forslag og

saa vilde indtræde en libet heldig og i Forholdenes Natur ubegrundet, principiel Uoverensstemmelse, forsaavidt den subsidiaire Fængselsstraf i criminelle Sager ubetinget og uden Afkortning skulde komme til Anvendelse, naar ikke hele Bøden blev betalt, medens derimod i andre Tilfælde kun det skyldige Beløb af en Straffebøde skulde være Gjenstand for Afsoning.

De Medlemmer af Kommissionen, som saaledes have fundet de Grunde overveiede, der tale for at beholde en fast Skala for Bøders Afsoning i criminelle Sager, have fremsat et hermed overensstemmende Forslag, i hvis Følge Afsoningen skulde skee med simpelt Fængsel efter et lempeligt og i en bethdelig Grad aftagende Forhold, saa at den høieste Bøde vilde være at affone med 180 Dages simpelt Fængsel, hvortil efter Udkastets § 25 svarer Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Bestemmelsen er iøvrigt saaledes affattet, at ogsaa derefter Exekution af idømte Straffebøder vilde undgaaes, og at derhos Afsoningen, naar den Dømte maatte begjære det og hans Helbredstilstand ikke er til Hinder derfor, vilde kunne skee ved Fængsel paa Vand og Brød i tilsvarende Tid. Saafremt dette Forslag billiges, er det en Selvfølge, at den nye lempeligere Skala ved en særskilt Lov ligeledes maatte gjøres gjældende med Hensyn til Afsoningen af Bøder udenfor criminelle Sager saavel som af Alimentationsbidrag m. v.

Til de saaledes fremsførte Erindringer tilslade Brock, Klein og Leuning sig at bemærke, at det ikke blot er Lovens Bud, at der ved Fastsættelsen af Bøders Størrelse i criminelle Sager skal tages Hensyn til den skyldiges Formuesforfatning, men det er Noget, som i høieste Grad er naturligt og som formentlig altid skeer, om end maaskee i større eller mindre Omfang. Det vilde tilvisse forekomme den almindelige Mening at være besynderligt og uretfærdigt, om f. Ex. en Grosserer og en Arbeidsmand, der begge i lige Grad havde gjort sig skyldige i den samme Brøde, af Domstolene hver især blev idømt en lige stor Mulkt; den almindelige Retsfølelse vilde neppe finde sig tilfredsstillet herved, hvorimod det ganske vist, og ikke uden Tvivl, vilde blive